

N:o 59.

Af herr **C. Johansson** i Aflösa m. fl., om ändring af 6 och 59
§§ i lagen om väghållningsbesvärets utgörande på landet.

Efter en långsam sträfvan och en synnerligt vidlyftig utredning tillkom för åtskilliga år tillbaka vår nya väglag, en lag, vid hvilken, åtminstone från den jordbrukande befolkningens sida, synnerligen stora förhoppningar knöto sig med afseende på någon mera betydande lättnad i den jordbruket ensamt vidlådande underhållsskyldigheten af de allmänna vägarna. Huru dessa förhoppningar realiserats känner man nu till litet hvar. Det har i sådana vägdistrikt, inom hvars gränser ej några mera betydande industrier finnas, mångenstädes skett på så sätt, att man för den förmånen att erhålla en liten obetydlig tribut af staten som gengåfva fått den nya vägskatten och dessutom behålla nära nog samma väghållningsskyldighet som förut.

Under sådana förhållanden är det ju gifvet, att en stor del landtmän ej äro belåtna med denna lag, utan begagna hvarje tillfälle att framhålla dess brister. Denna missbelåtenhet har också tagit sig uttryck i en stor mängd motioner vid hvarje riksdag, nära nog allt från den tid lagen trädde i kraft. Visserligen hafva ifrågavarande ändringsförslag ej ännu ledt till åsyftadt resultat, men detta oaktadt skola de säkerligen i mångt och mycket återkomma år efter år, till dess önskemålen med desamma uppnåtts. Ty därför finnas både många och talande skäl. Och att reformer på detta område för någon längre framtid kunna uteblifva, det anse vi helt enkelt vara omöjligt.

De, som som hittills sökt ändring i väglagen, kunna delas i tvenne grupper: å ena sidan de, hvilka förmena en fullständig revision af lagen vara af behovet omedelbart påkallad, och å andra sidan de, som för när-

varande vilja nöja sig med partiella förändringar och för öfrigt med afseende på hela lagens omarbetning se tiden an. Ehuru en revision på ett mera omfattande sätt skulle lösa dithörande spörsmål, tro vi dock, att man äfven med det andra förfaringssättet kan nå afsevärda resultat.

Om man i likhet med oss betraktar de allmänna vägarna som ett för hela det nutida samhällets existens, trefnad och välbefinnande absolut nödvändigt statsändamål, så måste deraf helt naturligt följa, att man ingalunda kan vara belåten med sådana inskränkande bestämmelser, hvarigenom eljest beskattningsbar egendom och inkomst i detta afseende gå helt och hållet skattefria. Att en mängd orättvisor blifva en följd af ett dylikt skattesystem inses lätt af hvar och en.

Att löntagare och andra, huru stora inkomster de än hafva, skola vara befriade från vägskatt, kunna vi ej fatta på annat sätt än som en orimlighet. Detta erkändes också både af lagutskottet vid förlidet års riksdag och af Andra Kammaren.

Vidare synes oss grunden för fyrktalsberäkningen för annan fastighet böra blifva en annan än den nuvarande. Ty att jordbruksfastighet skall få vidkännas fyrdubbel skatt emot en industriel anläggning kan väl ej vara riktigt, allra helst som denna i minst lika hög grad som jordbruket är beroende af de allmänna vägarna, ja, i många fall förutan dessa ej skulle kunna finnas till.

På grund af hvad sålunda anförts hemställa vi,

att Riksdagen beslutar,
dels att 6 § d) punkten 3:o) får ur väglagen
utgå, och

dels att § 59 a) och b) får följande förändrade
lydelse:

a) att fastighet, med undantag af staten eller menighet tillhöriga allmänningsskogar, påföres en vägfyrk för hvarje ett hundra kronor af taxeringsvärdet,

b) att dessa skogar och frälseränta påföres en vägfyrk för hvarje fyra hundra kronor af taxeringsvärdet.

Stockholm den 24 januari 1899.

Carl Johansson,
Afösa.

W. Bengtsson.

J. P. Zakrisson.